

Moje pesmi so ptičke!

Moje pesmi so ptičke mladostne, vesele ...
V jutru so čistem se v gaju rodile,
kljunčke si z roso srebrno umile,
iz čašic medice se sladke napile.

Z draguljčki v perju zravnanim natkane,
dobrot neizmernih do sita pijane,
spustile se v pisane šumne poljane —

in tam, kjer so ravnokar cvetke vzkalile,
nožic so prelahkih se pred nje spustile
in glaskov prirode so tam se učile ...

Ko zbrale so glaske, so v lozo hitele,
na bukovja vejo zeleno so sele
in s šumom zelenja glasno so zapele ...

S to pesmijo k morju so se napolile,
v pravljичno bajne nasade se skrile
in tajno z valovi morja govorile ...

O, ptički, poromajte še tja v višave,
pred zvezdo usode priklonite glave,
od nje izprosile blaginje in slave —
in to ponesite v vse naše dežele! —

Tone Rakovčan.

Cerkvica na gori.

*Le-tam na gozdni gori
mi cerkvica stoji,
lepó se v zlati zori
v cvetoči dol blesti.*

*In orgle in zvonovi
donijo mi v ravan,
kot zvali bi: „Odzovi
ti tudi se, kristjan!“ —*

*Odkrijem sivo glavo
in pesemco lepó
pošiljam Bogu v slavo
tja k cerkvi na goró ...*

Janko Leban.

